

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 901/2019
01.10.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића, Бранке Дражић, Данијеле Николић и Добриле Страјине, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Мирјана Алексић адвокат из ..., против туженог Оператора дистрибутивног система „ЕПС Дистрибуција“ ДОО Београд – Огранак Електродистрибуција ..., чији је пуномоћник Милутин Радојичић адвокат из ..., ради исплате разлике зараде, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2089/17 од 05.09.2018. године, у седници већа одржаној дана 01.10.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2089/17 од 05.09.2018. године.

ПРЕИНАЧУЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 2089/17 од 05.09.2018. године и пресуда Основног суда у Вршцу П1 156/14 од 20.10.2016. године, тако што се одбија тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужени да, на име неисплаћене зараде за сменски рад, исплати тужиоцу износ од 346.442,79 динара, са законском затезном каматом на износ од 9.369,55 динара за март 2011. године почев од 14.04.2011. године, на износ од 9.744,77 динара за април 2011. године почев од 12.05.2011. године, на износ од 9.454,85 динара за мај 2011. године почев од 14.06.2011. године, на износ од 7.735,78 динара за јун 2011. године почев од 14.07.2011. године, на износ од 6.929,97 динара за јул 2011. године почев од 11.08.2011. године, на износ од 5.586,95 динара за август 2011. године почев од 14.09.2011. године, на износ од 9.508,57 динара за септембар 2011. године почев од 13.10.2011. године, на износ од 6.958,80 динара за октобар 2011. године почев од 15.11.2011. године, на износ од 9.132,85 динара за новембар 2011. године почев од 15.12.2011. године, на износ од 9.567,75 динара за децембар 2011. године почев од 15.01.2012. године, на износ од 9.567,75 динара за јануар 2012. године почев од 13.02.2012. године, на износ од 9.132,85 динара за фебруар 2012. године почев од 15.03.2012. године, на износ од 9.567,75 динара за март 2012. године почев од 12.04.2012. године, на износ од 9.117,84 динара за април 2012. године почев од 15.05.2012. године, на износ од 10.485,52 динара за мај 2012. године почев од 15.06.2012. године, на износ од 2.721,19 динара за јун

2012. године почев од 16.07.2012. године, на износ од 4.988,85 динара за јул 2012. године почев од 15.08.2012. године, на износ од 8.617,10 динара за август 2012. године, почев од 14.09.2012. године, на износ од 9.070,64 динара за септембар 2012. године почев од 15.10.2012. године, на износ од 10.524,02 динара за октобар 2012. године почев од 15.11.2012. године, на износ од 9.608,89 динара за новембар 2012. године почев од 13.12.2012. године, на износ од 7.778,62 динара за децембар 2012. године почев од 11.01.2013. године, на износ од 9.151,32 динара за јануар 2013. године почев од 12.02.2013. године, на износ од 8.693,76 динара за фебруар 2013. године почев од 13.03.2013. године, на износ од 9.819,72 динара за март 2013. године почев од 11.04.2013. године, на износ од 10.656,93 динара за април 2013. године почев од 14.05.2013. године, на износ од 10.832,64 динара за мај 2013. године почев од 13.06.2013. године, на износ од 2.333,70 динара за јун 2013. године почев од 11.07.2013. године, на износ од 7.012,18 динара за јул 2013. године почев од 13.08.2013. године, на износ од 7.023,64 динара за август 2013. године почев од 12.09.2013. године, на износ од 9.849,15 динара за септембар 2013. године почев од 15.10.2013. године, на износ од 10.858,09 динара за октобар 2013. године почев од 14.11.2013. године, на износ од 9.457,11 динара за новембар 2013. године, почев од 12.12.2013. године, на износ од 10.419,63 динара за децембар 2013. године почев од 15.01.2014. године, на износ од 8.900,43 динара за јануар 2014. године почев од 13.02.2014. године, на износ од 8.914,67 динара за фебруар 2014. године почев од 13.03.2014. године, на износ од 9.946,01 динар за март 2014. године почев од 15.04.2014. године, на износ од 9.995,83 динара на април 2014. године почев од 15.05.2014. године, на износ од 9.519,84 динара за мај 2014. године почев од 12.06.2014. године, на износ од 2.855,95 динара за јун 2014. године почев од 15.07.2014. године и на износ од 5.031,35 динара за јул 2014. године почев од 15.08.2014. године па све до исплате, као и да му надокнади трошкове парничног поступка у износу од 183.600,00 динара са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате.

Обавезује се тужилац да на име трошкова целокупног поступка исплати туженом износ од 154.601,80 динара у року од 15 дана од достављања преписа пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Вршцу П1 156/14 од 20.10.2016. године, усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени да на име неисплаћене зараде за сменски рад исплати тужиоцу укупан износ од 346.442,79 динара са законском затезном каматом на новчане износе наведене у овом ставу изреке за сваки месец у периоду од марта 2011. године до јула 2014. године почев од означених датума па до исплате, као и да надокнади парничне трошкове у износу од 138.600,00 динара са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате, све у року од 8 дана од дана пријема пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2089/17 од 05.09.2018. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Вршцу П1 156/14 од 20.10.2016. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је на основу члана 404. Закона о парничном поступку (ЗПП) благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

По оцени Врховног касационог суда, у овом спору постоји потреба за одлучивањем о ревизији предвиђеној наведеном одредбом (посебна ревизија), ради уједначавања судске праксе у погледу права запосленог на увећање зараде по основу сменског рада у ситуацији када је такав рад, као услов рада запосленог, вреднован кроз коефицијент за обрачун и исплату основне зараде.

Из тог разлога одлучено је као у првом ставу изреке.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија туженог основана.

У спроведеном поступку није учењена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у радном односу код туженог и по основу уговора о раду од 01.12.2006. године обавља послове самосталног диспечара. Тужилац је свој рад обављао по распореду 12 сати рада дневно, 24 сата одмора, 12 сати рада ноћу, 48 сати одмора. Тужиоцу је обрачунавана исплаћивана зарада по коефицијенту 2,50, у који је урачунат коефицијент 0,180 на име рада у сменама, којим је тужиочева основна зарада увећана за 7,20%. По налазу и мишљењу вештака постоји разлика између исплаћене зараде увећане за 7,20% по основу сменског рада и зараде која је увећана за 26%, у укупном износу од 346.442,79 динара за спорни период.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања нижестепени судови су усвојили тужбени захтев. По налажењу судова, тужени је за рад у сменама увећао тужиочеву основну зараду за 7,20%, што је мање од законом (члан 108. став 1. тачка 2. Закона о раду) прописаног увећања за такав рад од 26% основне зараде, због чега основано тужилац потражује тако насталу разлику.

По налажењу Врховног касационог суда, основано се изјављеном ревизијом указује на погрешну примену материјалног права.

Одредбом члана 108. став 1. тачка 2. Закона о раду („Службени гласник Републике Србије“ број 24/05...54/09) прописано је да запослени има право на увећану зараду у висини утврђеној општим актом и уговором о раду, и то за рад ноћу и рад у сменама ако такав рад није вреднован приликом утврђивања основне зараде, најмање 26% од основице.

У конкретном случају, тужиоцу је у коефицијент за обрачун зараде урачунато увећање за сменски рад предвиђеном методологијом туженог, и у складу са тим је вршена исплата његове зараде. Због тога тужилац у овом спору неосновано потражује, по основу рада у сменама, исплату зараде увећане за 26% јер то увећање припада запосленом само у случају ако такав рад није вреднован при утврђивању основне зараде. То значи да је искључена могућност увећања зараде у означеном проценту, самом чињеницом да је сменски рад код туженог вреднован при утврђивању основне зараде кроз увећање коефицијента.

Сходно изложеном, на основу члана 416. став 1. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

Одлука о трошковима целокупног поступка, садржана у трећем ставу изреке, донета је на основу члана 165. став 2. у вези чланова 153. став 1. и 154. ЗПП. Тужени је успео у овом поступку и зато има право на накнаду парничних трошкова у укупном износу од 154.601,80 динара, и то за састав поднеска од 02.02.2016. године у износу од 6.000,00 динара, заступање на рочишту од 20.10.2016. године у износу од 7.500,00 динара, састав жалбе и ревизије у износу од по 12.000,00 динара, судску таксу за жалбу и одлуку по жалби у износу од по 16.728,84 динара, судску таксу за ревизију у износу од 33.457,68 динара и судску таксу за одлуку по ревизији у износу од 50.186,52 динара, обрачунатих применом адвокатске и таксене тарифе. Туженом нису признати трошкови за заступање на рочишту од 04.04.2016. године јер његов пуномоћник на то рочиште није приступио, као ни увећање парничних трошкова за 20% на име пореза на додату вредност, јер пуномоћник није доставио рачун за адвокатске услуге пружене туженом.

**Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић